

POSTANOWIENIE

Dnia 3 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie zainicjowanej zażaleniem **M. B.** na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. , delegowanego do Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 16 kwietnia 2019 r. o odmowie wszczęcia śledztwa,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 3 stycznia 2020 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w K.
zawartego w postanowieniu z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. III Kp (...),
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę III Kp (...) do
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R. .**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy w K. wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy innemu Sądowi równorzędnemu. Sprawa dotyczy zażalenia na postanowienie Prokuratora z dnia 16 kwietnia 2019 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie z zawiadomienia M. B. o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień przez Sędziego Sądu Okręgowego w K. . Sąd Rejonowy wnioskując o przekazanie sprawy wskazał, że w sprawie występują realnie okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do jej obiektywnego rozpoznania przez Sąd właściwy miejscowo.

Uzasadniając potrzebę przekazania sprawy innemu Sądowi równorzędnemu, Sąd ten odwołał się do faktu, że zawiadomienie M. B. odnosi się wprost do działań

Sędziego Sądu Okręgowego w K., który pozostaje Sądem nadrzędnym nad Sądem Rejonowym, Wobec tego rozpoznanie sprawy przez ten Sąd Rejonowy pierwotnie właściwy miejscowo może stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny. Ponadto Sąd wnioskujący o przekazanie odniósł się również do postanowienia wydanego przez Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. IV KO 82/19, którym uwzględniono analogiczny wniosek w przedmiocie przekazania na podstawie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu jest zasadny.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego słusznie wskazuje się, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości” z art. 37 k.p.k. należy odnosić do sytuacji, które mogą stwarzać w odbiorze społecznym przekonanie o niezdolności tego sądu do obiektywnego i rzetelnego rozpoznania sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., V KO 31/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18).

Z akt sprawy wynika, że Sąd Rejonowy w K., rozpoznając sprawę III Kp (...), miałby się ustosunkować do decyzji prokuratora o odmowie ścigania Sędziego Sądu Okręgowego w K. (w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa jest wskazana osoba Sędziego orzekającego w sprawie o sygn. II C (...) – k. 2 – 3 akt PR Ds. (...)), za czyn zabroniony z art. 231 § 1 k.k., popełniony w związku z rozpoznaniem tego Sędziego sprawy cywilnej. Ponadto w podlegającym rozpoznaniu zażaleniu na postanowienie prokuratora skarżący wskazał też konkretne nazwiska innych Sędziów z okręgu Sądu Okręgowego w K., którzy, w jego ocenie, mieli uczestniczyć w bezprawnych działaniach.

W świetle powyższych ustaleń, rozpoznanie sprawy III Kp (...), która dotyczy Sędziego Sądu Okręgowego w K., czyli Sądu nadrzędnego nad Sądem właściwym miejscowo i rzeczowo, mogłoby powodować w odbiorze społecznym uzasadnione wątpliwość co do tego, czy decyzje procesowe są podejmowane w warunkach pełnego obiektywizmu (art. 4 k.p.k.). Względ na konieczność wykluczenia nawet zupełnie nieuzasadnionego przekonania o braku warunków do obiektywnego osądzenia tej sprawy poskutkował uwzględnieniem wniosku.

Na marginesie warto dodać, że zbliżone okoliczności faktyczne i prawne wielokrotnie były uznawane w orzecznictwie Sądu Najwyższego za podstawę do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 37 k.p.k. (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 26 sierpnia 2009 r., III KO 63/09; postanowienie SN z dnia 13 maja 2014 r., IV KO 29/14; postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2016 r., IV KO 94/15; postanowienie SN z dnia 23 maja 2018 r., IV KO 36/18; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18; postanowienie SN z dnia 12 sierpnia 2019 r., IV KO 82/19).

Z powyżej wskazanych względów Sąd Najwyższy zastosował instytucję właściwości delegacyjnej określoną w art. 37 k.p.k. Sąd Najwyższy uznał, że sądem właściwym powinna być jednostka spoza obszaru właściwości Sądu Okręgowego w K., dlatego też przekazał tę sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R..

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.